

День працівників освіти

4 жовтня в актовому залі нового корпусу напередодні свята зібралися студенти, викладачі та співробітник університету на традиційні урочистості з нагоди Дня працівників освіти.

Освітян привітав проректор з наукової роботи та міжнародних зв'язків професор О.В.Мельничук, декан факультету культури і мистецтв

Л.В.Гусейнова, голова студкому університету В.Цигура.

В урочистій атмосфері проректор з науково-педагогічної та виховної роботи С.В.Зінченко оголосив святковий наказ ректора про занесення на Дошку пошани кращих студентів, викладачів та співробітників університету. Проректори О.В.Мельничук та С.В.Зінченко вручили почесні грамоти освітянам за вагомі професійні досягнення та успіхи у навчання.

Не могли в цей день не згадати і тих, хто більшу частину свого життя присвятив Ніжинській вищій школі – ветеранів НДУ, учителів наших учителів, яким вручили почесні грамоти та грошові винагороди.

З професійним святом педагогів вітали: лауреат міжнародних конкурсів та фестивалів, переможець Третього Національного хорового конкурсу імені Миколи Леонтовича «Молодіжний хор «Світич» (художні керівники заслужені діячі мистецтв Людмила Шумська та Людмила Костенко), загальноуніверситетський хореографічний ансамбль «Дивертисмент» (художній керівник Анна Серякова), дует баяністів факультету культури і мистецтв у складі Заслужених артистів України Миколи Шумського та Володимира Дорохіна, студенти факультету культури та мистецтв, хореографічний колектив дитячої школи мистецтв м.Ніжина «Вікторія» (балетмейстер – Вікторія Вишнева) та інші.

ЗАКОН МОВИ, АБО ЇЇ КОСМОЛІНГВІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ

Щодня український передплатник, слухач та ринок одержує величезну кількість інформації. І тут для мене найважливіше, – якою мовою звучить ця інформація. Саме звучить. І не лише тому, що її читають, слухають, а тому, якої астрономічної кількості й потужності продукується потік звуків у цьому медіапросторі. У моєму розумінні медіапростір – це як військовий полігон, площа якого значно більша за площу самої України, на якому відбувається війна за Україну чи проти неї.

Особисто для мене, думаю, що й для багатьох, мова – це живий організм. Адже ми говоримо: “розвиток мови”, “мова розвивається”, “мова змінюється” і т. д. Отже, мова не мертва. На наше глибоке переконання мову треба розглядати як будь-яку іншу нерозривну складову матеріальної природи, якій властиві також і процеси саморозвитку.

Мова – це космічний код відповідної території, яким наділяється кожна людина під час народження на цій території.

Народна мудрість говорить: “Наймогутніша зброя – слово”. Згадаймо Тараса Шевченка:

– Ну що б, здавалося, слова...

Слова та голос – більш нічого.

А серце б’ється – ожива,

Як їх почуєш! Знать од Бога

І голос той, і ті слова

Ідуть меж люди!..

Слова – це формули цього коду, звукові комбінації, якими, оперуючи, людина спілкується, передає чи одержує інформацію. Їх у природі в абсолюті стільки, скільки необхідно для відображення всієї природи. І поступово людині дається можливість “відкривати”, засвоювати ці комбінації.

Якщо людина користується даним кодом у своєму житті, вона таким чином сприяє як духовному, так і матеріальному розвитку даної території.

Мова кожного народу має свій космічний код. Він сталий за своєю формою відповідно до даної території, але його змістова частина, формула має властивість, як і Всесвіт, до саморозвитку. І цей процес такий же нестримний, як і плин часу. Незважаючи на те, що людство намагається зафіксувати слова, скажімо, у словниках, але поступово певна частина їх забувається суспільством інколи й назавжди. Та з’являються інші, нові, з новими значеннями, які відповідають уже новому часові, новим потребам і вимогам. “Нове життя – нового прагне слова”, – казав Максим Рильський. Ніколи в житті людини не з’явиться те, чого немає в природі, і ніщо Природа не “дасть” людині, що вона не здатна в принципі засвоїти, освоїти, що не потрібне їй. Все дається правильно, все дається вчасно. У Природі немає ніяких відкриттів. Вона сама підводить людину до того, що потрібно їй.

Отже, що таке мова в розумінні Космосу? Це безперервні коливання відповідних до даної території хвиль, які з боку людей здійснюються артикуляційним апаратом під час мовлення, і коливання, здійснені під час думання. Завжди важливо, якою мовою говорить людина, а ще важливіше, – якою думає. Під час мовлення людський мозок працює багатопланово і не завжди мова практично кожного корінного мешканця, який хай і весь час говорить українською, але час від часу вживає для екзотики чи з інших міркувань чужомовні слова, що послаблюють силу коливання і гармонію мовця з Природою.

Мисленнєвий процес під час сну – ідеальний сеанс мовця із Космосом, тому що тут-то вже він думає такою мовою, якою думає насправді. Під час сну йому вже нікого не вдасться обдурити. Тут-то тільки мовець та Космос знає, якою мовою відбувалося спілкування і на користь якої території, точніше – держави воно працювало.

До цього ж, мені здається, коли корінний мешканець, народжений із кодом корінної території, але говорить і думає, ще раз наголошую, думає мовою іншого народу, приносить набагато більше користі чужій території (зрозуміло, що своїй – тільки шкоду). Тут як раб, якому віддається по мінімуму, а забирається – по максимуму. Я не закликаю сприймати мої міркування чи не сприймати, нікого не переконую в них. Важливо кожному визначитися – чи він справді є корінним мешканцем української мови, своєї Батьківщини чи донором іншої держави, саме донором.

На моє переконання, надзвичайно небезпечний фактор є існування на корінній території коду іншої мови. Це не лише вносить мішанину у вібрування, а й коли чужомовне вібрування переважає корінне, то взагалі з ним переривається зв'язок. Як ви розумієте, – це абсолютне позбавлення космічної енергії носіїв коду рідної мови.

Зараз серед учених побутує така думка: нація остаточно не зникає, якщо є тільки 5 % свідомих її патріотів. Якщо й так, то це крайня межа, яка позбавляє націю перспективи. Мені здається, ми стоїмо на порозі цієї межі. Достатньо менше одного кроку, як піде незворотній процес.

Російська мова на території України переважає українську вібруванням.

На початку 30-х років ХХ століття українську мову позбавили або, точніше кажучи, внесли зміни в природну милозвучність, заборонивши правопис 1928 р.

Це, по-перше, розірвало Україну на ту частину, яка дотримувалася природної мелодики (Галичина), і на ту, мелодику якої насильно знищували, русифікуючи лексику і звичайно ж її вимову.

Таким чином, з того часу ми стали по за зоною космічної уваги і перебуваємо там ще й зараз.

Центр духовності України перенісся на Галичину. Він і до нині ще там. І з кожним роком Галичині стає все важче й важче тримати на своїх плечах усю Україну. А якщо до цього додати, що значна частина Галичини (до речі, найпродуктивніша) перебуває на заробітках по європейських країнах, то якими крихкими стали ці плечі духовності України!

По-друге, Україна стала годувальницею Москви. Згадайте, починаючи саме з 30-х рр. ХХ століття з України вивозили, викачували, видували вугілля, руду, хліб, нафту, газ, інтелект – все, що тільки можна. Винищено було найсвідомішу, найпродуктивніше мислячу частину нації, кобзарство. Це дуже негативно відбилося на духовності України.

І з того часу до початку 90-х рр. практично децимо було створено мистецьких творів (література, музика, живопис, театр, згодом і кіно) на території України українськими творцями світового чи хоча б європейського рівня порівняно до кількості населення. Хоча творити було і є кому.

Тільки та частина справжньої інтелігенції, яка виїхала за кордон і позбавилася впливу чужого коду, а зберегла свій, змогла створити шедеври світового рівня як в літературі, так і в гуманітарній науці. Правда, були досягнення в галузі природничих наук, але вони не мали національний характер, не ставали частиною духовної скарбниці України, а були здобутком “великого” СРСР. До того ж ці досягнення творилися не українською мовою. Тому для України це мало дуже мізерне значення. Духовність українського народу рухалася в напрямку до духовності сусіда, а значить – на вимирання.

Зараз нація в надзвичайно складному духовному становищі. Ніякий матеріальний добробут не врятує її. А врятує лише Духовність. А Духовність – це насамперед мова. Для України – українська. І тільки. Вона – одна. Поруч (зрозуміло, в статусі державної, офіційної чи ще якоїсь там хитрої) – ніякої. Це – останній рубіж. За ним з одного боку – практичне винищення корінного населення, традицій, з іншого, якщо цього не відбудеться, – чиста правда про все минуле, відродження світового рівня духовних святих наших давніх предків (таких, як Кам’яна могила та ін.) і нове Відродження України.

Вибір за молоддю. Що вибирає молодь?

Перефразовуючи рекламу: молодь вибирає пепсі, спрайт чи яблучно-грушевий, вишнево-малиновий, смородино-порічковий, клубнично-суничний морс із ягід, вирощених на найбагатших у світі чорноземах України.

І тут є дві перспективи: ми вибираємо пепсі і спрайт, а вони п’ють наші морси, або ми п’ємо наші морси, ділимося з ними і стаємо однією з найбагатших країн світу. І в цьому я вбачаю не лише духовність, а й сучасний економічний прагматизм.

Виходячи з того, як відображалася мова у творчих процесах корінного населення, як потребувало захисту, як зменшувалася кількість носіїв рідної мови, у такій же пропорційній мірі падав рівень духовності нації, зникала перспектива її майбутнього.

Отже, виходячи з вище сказаного, можна дійти до такого висновку: чим більше на українському медіапросторі буде функціонувати російськомовних засобів масової інформації, чим більше корінних мешканців України буде соромитися говорити мовою свого народу, тим загрозливіший буде стан не лише для української мови, а й для України в цілому. Природа милості не знає. Вона спокійно спостерігає до певної межі і так же спокійно приймає остаточні рішення.

Іван Забіяка,
кандидат історичних наук,
старший науковий співробітник
Інституту журналістики
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка, випускник 1978 року

Карські читання в Ніжині 18 – 19 вересня 2007 року

Академік Юхим Федорович Карський – випускник Ніжинського історико-філологічного інституту 1885 р. У його біографії багато цікавих сторінок: після закінчення інституту він учитель 2-ї Вікенської гімназії, потім ректор Варшавського університету (1893 – 1910), академік Академії наук Росії (1916), професор Петроградського університету (1916 – 1928), член Чеської Академії наук (1929), редактор журналів «Руский филологический вестник» і «Известия ОРЯС АН».

Його називають славістом, етнографом, фольклористом, палеографом, діалектологом, істориком мови й основоположником білоруського мовознавства й літературознавства.

Видатному вченому, випускникові Alma mater, присвячені XI Міжнародні читання, під час яких була відкрита меморіальна дошка на честь Ю.Ф.Карського в присутності правнука Олександра Олександровича Карського й учасників шести країн (України, Білорусі, Словаччини,

Литви, Польщі).

Ця подія має велике значення для нашої провінційної вищої школи, що відіграла, проте, важливу роль у долі білоруса Юхима Федоровича Карського. Після Мінської духовної семінарії юнак із бідної сім'ї священика обирає Ніжинський історико-філологічний інститут, де була змога вчитися за державний рахунок. Ніжинський період життя майбутнього вченого був складним і цікавим. Творча атмосфера, що панувала в ті роки в провінційній вищій школі, захопила юнака. На слов'яно-російському відділенні, де він навчався, закладалися основи майже всіх слов'янських мов, зокрема давніх, а також класичних (грецької та латини). Науково-дослідницьку роботу Ю.Ф.Карський розпочав зі студентської лави. У цьому особливою була заслуга Р.Ф.Брандта, якому згодом вдячний учень присвятив одну зі своїх праць «Грамматика давньої церковнослов'янської мови у порівнянні з російською (курс середніх навчальних закладів), на першій сторінці якої є такі слова: «Від учня улюбленому професорові». Дружній і творчий зв'язок між учнем і вчителем тривав і по закінченню вищої школи, що засвідчує листування між ними, про яке на наших Читаннях розповів правнук академіка Олександр Олександрович Карський.

Коло наукових зацікавлень академіка охоплює давні й сучасні слов'янські мови, їхню історію, взаємодію, діалектні особливості слов'янських мов, питання дослідження фольклору й літератури слов'янських народів.

Своїй рідній Білорусі (народився в селі (Вёскі) Лаша на Гродненщині), білоруському народові вчений присвятив багатотомник «Білоруси». Цю книгу називають «головним пам'ятником його життя», а ми додамо: «Ця книга – пам'ятник білоруському народові».

Уперше ця праця в 5 томах була перевидана в білорусі цього року. Гродненська колега, професор Марія Йосипівна Конюшкевич, зробила цей дорогоцінний подарунок (5 томів) нашому університету. Ці книги з автографом правнука вченого будуть зберігатися у Музеї рідкісної книги університетської бібліотеки. Там уже є один том першого видання «Білорусів» з автографом самого Ю.Ф.Карського.

Фундаментальні, наукові дослідження Юхима Федоровича були високо оцінені ще при житті (звання академіка – один із доказів) і визнані сучасними вченими, що засвідчують

не лише численні дослідження науковців, що часто звертаються до праць Ю.Ф.Карського як до найбільш компетентних джерел фактичного мовного матеріалу, але й той факт, що зацікавлення його працями зростає. Одним із яскравих моментів Карськіани є традиційні з 90-х років ХХ століття Карські читання, що відбувалися в Гродненському університеті й уже вдруге – в Ніжинському університеті – alma mater Юхима Федоровича.

Тематика доповідей ХІ Карських читань у Ніжині різноманітна: про Ю.Ф.Карського – ученого й людину, окремі наукові проблеми сучасної лінгвістики й літературознавства; сучасні дослідники хочуть виявити, яким є місце спадщини Ю.Ф.Карського в парадигмі мовознавства кінця ХХ – початку ХХІ століття. Прагматичний підхід до спадщини вченого є актуальним.

На нашу думку, настав час сказати про Юхима Федоровича стільки, скільки він устиг сказати про нас, слов'ян, через мову, літературу й культуру.

Алла Біла, доцент кафедри російської мови

Результати роботи комісії

27 вересня відбулося засідання Вченої ради університету, на порядку денному якого розглядалося питання «Про результати роботи комісії Державної інспекції Міністерства освіти і науки України». Як відомо, з 10 по 15 вересня 2007 року в університеті працювала комісія Державної інспекції Міністерства освіти і науки України, яку очолювала начальник відділу моніторингу якості вищої освіти Аляб'єва Вікторія Вікторівна. З основними зауваженнями, висновками та пропозиціями комісії ознайомив присутніх ректор університету професор Бойко О.Д.

Отже, комісія розглядала три планових питання і два позапланових.

Планові питання:

1. Стан готовності матеріально-технічної бази до початку 2007 – 2008 навчального року та роботи закладу в зимовий період.
2. Стан працевлаштування випускників, підготовка яких здійснювалася за державним замовленням.
3. Стан фізично-оздоровчої роботи та спортивно-масової роботи згідно з державною програмою розвитку фізичної культури і спорту на 2007 – 2011 н.р., затверджений постановою Кабінету Міністрів.

Позапланові питання: про звернення до Міністерства освіти і науки України професора Яковця В.П. та Карпенка Ю.І.

На момент проведення Вченої ради у розпорядженні адміністрації університету були довідки про перевірку матеріально-технічної бази, про стан фізичної культури і спорту та про результати перевірки зауважень, зазначених у зверненні професора Яковця В.П.

Отже, перевірка стану матеріально-технічної бази засвідчила:

1. Навчальні, навчально-виробничі та інші приміщення університету відповідають навчальним планам з кожної спеціальності та державним будівельним нормам України.

2. У гуртожитках наявні договори на поселення студентів та книги обліку мешканців. Кімнат, які не функціонують внаслідок порушення температурного режиму, в гуртожитках не виявлено.

Забезпечення твердим інвентарем в університеті становить 95% від потреби, зношуваність інвентарю складає 30%, меблі оновлюються кожного року на 10 – 15%.

3. Стан медпункту відповідає нормам. Медпункт укомплектований відповідним медичним персоналом та забезпечений медпрепаратами стовідсотково.

4. Навчальний заклад забезпечений протипожежними засобами на 100%, але необхідно навчальні корпуси обладнати системою протипожежної сигналізації та системою оповіщення.

Також комісія висловила ряд пропозицій, серед них:

– завершити обладнання приміщень університету лічильниками холодної води та опалення;

– вжити дієвих заходів щодо скорочення дефіциту місць у гуртожитках;

– вжити необхідних заходів щодо поселення усіх студентів I курсу, які потребують гуртожитку.

Частково ці питання вирішенні адміністрацією університету вже у ході роботи комісії, наприклад, поселення студентів I курсу, а частина з них запланована до вирішення найближчим часом.

Щодо другого питання, то офіційна довідка поки що відсутня, але адміністрація університету ознайоmlена з ключовими позиціями і вже заплановано ряд заходів з реалізації пропозицій та зауважень комісії.

Довідка з третього питання містить констатацію позитивних здобутків і тут же рекомендації та зауваження, що стосуються стану фізично-оздоровчої та спортивно-масової роботи. Отже:

1. В університеті затверджена програма розвитку навчальної та спортивно-масової роботи на 2007 рік, яка базується на Законі України про фізичну культуру і спорт та Державній програмі розвитку фізичної культури і спорту на 2007 – 2012 рр.

2. Графік навчального процесу з фізичного виховання відповідає навчальним планам і освітньо-кваліфікаційним рівням напрямів спеціальностей. Планування відповідає програмі з дисципліни «фізичне виховання».

3. Навчальна частина приділяє значну увагу створенню оптимального графіку та відповідного розкладу занять з фізичного виховання та роботи спортивних секцій.

4. Умови та критерії складання заліків відповідають затвердженою навчальною програмою, студенти ведуть щоденники самоконтролю, де фіксуються показники власного фізичного розвитку.

5. Зали та майданчики обладнані необхідним спортивним зняряддям у достатній кількості, ведуться журнали обліку матеріальних цінностей, акти на списання та акти ревізій, оформлені в установленому порядку. Спортивні споруди та обладнання утримуються у задовільному стані.

Разом з тим, відзначає комісія, на кафедрі фізичного виховання відсутній спеціалізований навчально-методичний кабінет з фізичного виховання. Самостійна робота студентів не забезпечена повною мірою навчально-методичною та періодичною літературою.

Перевірка показала, що в НДУ науково-дослідна робота з фізичного виховання проводиться формально і дуже повільно, без будь-якої стратегії. Переважна більшість викладачів кафедри не бере участі в наукових, науково-практичних, тематичних конференціях, регіонального та республіканського рівня ні в якості учасників, ні в якості слухачів.

З метою поліпшення стану фізично-оздоровчої та спортивно-масової роботи і приведення її у відповідність до діючих вимог, за результатами перевірки комісія пропонує розробити повний комплекс навчальної та навчально-методичної літератури і програми для кожного навчального відділення; створити методичний кабінет з фізичного виховання, обладнаний сучасною науково-методичною літературою; розробити наукову тематику та зареєструвати її в установленому порядку, включивши її до індивідуальних планів викладачів.

Запровадити обов'язкове зовнішнє рецензування науково-методичних та інших публікацій провідними фахівцями у галузі фізичного виховання і спорту. Спрямувати зусилля викладачів кафедри фізичного виховання у напрямку розвитку самодіяльного спорту.

Крім цього, інспекція розглядала звернення професора Яковця В.П. до Міністерства освіти і науки України стосовно роботи нинішньої адміністрації університету.

Комісія ознайомила ректорат з довідкою перевірки. Її основні положення:

1. Про заяви щодо звільнення попередніх проректорів В'ялого М.Г., Качана М.А., Пономаревського С.Б. під тиском ректора Бойка О.Д.

Комісія встановила, що попередні проректори В'ялий М.Г., Качан М.А., Пономаревський С.Б. написали заяви на звільнення за власним бажанням. До профспілкового комітету з опротестуванням вони не зверталися, не було також звернень і до комісії з трудових спорів. Проректори Никоненко П.М. та Зінченко С.В. письмово засвідчили, що ніякого морального тиску з боку нового ректора на них вчинено не було.

2. Про моральний і науковий рівень проректора Кладиноги В.С. та завідувача кафедри прикладної математики Ковальчука Ю.О., які, на думку В.П.Яковця, не могли бути рекомендовані на посади, що нині обіймають.

Комісія встановила:

– за період 2005 – 2007 н.р. Кладинога В.С. надрукував 19 наукових робіт, а Ковальчук Ю.О. – 17;

– оцінити моральний рівень зазначених осіб комісія не має можливості. Оскільки жодного разу це питання не розглядалося на вчених зібраннях різного рівня.

3. Про порушення процедури проведення конференції трудового колективу під час обрання ректора.

Комісією встановлено:

– не було погоджено з профкомом питання щодо перенесення термінів конференції, на якій обиралися претенденти на посаду ректора (лютий 2006 р.);

– крім того на профкомі не розглядалося питання про проведення конференції від 28.09.05, якою було внесено зміни до Статуту вузу.

Висновок комісії: лютневе порушення 2007 р. не тягло за собою негативних юридично значимих наслідків.

4. Про включення завідувача кафедри Ковальчука Ю.О. та Лісової Т.І. до складу однієї ДЕК.

Комісією встановлено:

– відповідно до п.16, 17 Постанови Раднаркому УРСР про суміщення посад 1933 року та подальших змін та доповнень робота родичів в одній організації, установі дозволяється у сфері педагогічної діяльності, тому включення Ковальчука Ю.О. та Лісової Т.І. до складу однієї комісії ДЕК не є порушенням чинного законодавства.

5. Про погодинну оплату члена ДЕК Кочерги О.І.

Комісією встановлено:

– робота Кочерги О.І. у складі ДЕК була оплачена на умовах погодинної оплати, а повинна була плануватися/довантажуватися у загальне навантаження.

6. Про невиконання ректором університету Бойком О.Д. наказу МОН України про передачу університету від одного ректора до іншого.

Комісією встановлено:

– 14 грудня 2005 закінчився контракт Яковця В.П. і Никоненко П.М. був призначений в.о. ректора;

– процедура передачі університету від Никоненка П.М. до Бойка О.Д. здійснена на основі чинного законодавства (видано наказ міністерства, видано наказ по університету про комісію, складено відповідний акт).

7. Про запрошення приватного аудитора

Комісією встановлено, що ректором Бойком О.Д. був запрошений приватний аудитор, але це не суперечить чинному законодавству.

8. Про спробу поділу кафедри вищої математики з порушеннями процедури розгляду таких питань.

Комісією встановлено:

– у червні 2006 р. на засіданні Вченої ради фізико-математичного факультету розглядалося питання про приведення структурних підрозділів університету у відповідність Статуту (ухвала про доцільність поділу кафедри вищої математики). Суть порушення – питання розглядалося у різному.

– це питання не розглядалося на засіданні Вченої ради університету. Комісія також рекомендувала не подрібнювати кафедри.

9. Про невключення Яковця В.П. до складу ДЕК

Комісією встановлено:

– факт невключення професора Яковця В.П. до складу ДЕК.

Цього року він уже був включений до складу ДЕК і рекомендації комісії враховано.

10. Про незаконність виплати премії Яковою В.П. у зв'язку з оголошенням догани.

Комісією встановлено:

– Яковець В.П. отримав догану МОН України 14 липня 2005 р., а 26 і 27 липня отримав премії у зв'язку з відзначенням Дня бухгалтера та враховуючи якісну задачу бухгалтерського звіту за перше півріччя 2006 року, але оскільки Яковець В.П. офіційне повідомлення про догану отримав лише 1 серпня 2005 р, остання комісія Державної інспекції МОН України вважає, що попередня комісія діяла необ'єктивно стверджуючи, що це порушення.

11. Про зауваження щодо роботи ДЕК.

Комісією встановлено:

– обмеження кількісного складу ДЕК 4 особами не стосується голови комісії;

– погодження складу ДЕК з завідувачами кафедр є обов'язковою процедурою;

– у положення про магістерську роботу слід внести позицію стосовно того, що рецензентів магістерських робіт призначає декан за погодженням із завідувачами кафедри.

– на бакалаврському рівні головами ДЕК повинні бути висококваліфіковані фахівці виробництва, або вчені, які не працюють у вузі

Комісією позитивно оцінено червневий наказ 2007 р., направлений на виправлення недоліків, на які звернула увагу попередня комісія; факт включення Яковця В.П. до складу ДЕК цього року, і погодження його навчального плану у ході роботи комісії.

14. Про порушення при обранні на посаду декана Аніщенка В.О. та Коваленко Є.І.

Комісія встановила:

– порушень у обранні Аніщенка В.О. не виявлено.

– обрання Коваленко Є.І. відбулося з певними порушеннями (відбулося голосування на Вченій раді університету, але конкурсу оголошено не було).

15. У ході роботи Комісії Яковець В.П. звернув увагу комісії на те, що під час набору на перший курс 2007 р. не виконано держзамовлення.

Комісією встановлено:

– 18 місць держзамовлення не заповнено (у МОН України була подана відповідна довідка).

Це пов'язано з тим, що окремі студенти, які були зараховані до нашого університету, вступили до інших вищих навчальних закладів і забрали документи. Крім того, частина студентів, які вступали на умовах оплати, і мали можливість перевестися на держзамовлення, відмовилися від переведення, оскільки вони мають бажання отримати вільний диплом.

16. Щодо порядку планування навчального навантаження та його розподілу.

Комісією встановлено:

– у цілому планування навчального навантаження здійснюється відповідно до діючих нормативних документів;

– зменшення годин на керівництво навчальною практикою не суперечить нормативним документам МОН, оскільки відповідно до них же встановлюється самостійно навчальними закладами.

Разом з тим:

– виділення 3% на консультації суперечить нормам часу, затвердженим МОН України;

– встановлено відсутність планування годин на перевірку модульних робіт. Адміністрація пояснює це тим, що зазначених годин у плані немає.

17. Про негативні тенденції у роботі Центру співпраці з українською діаспорою.

Комісією встановлено:

– Центром проведено певну роботу: підписані протоколи про співпрацю з Культурним Центром України у Москві, проведена III Міжнародна конференція «Українська діаспора: історичні пошуки, еміграційні явища, культурно-мистецькі набутки, функціонування наукових установ», відновлена співпраця з українсько-американським фондом «Сейбр-Світло» тощо;

– угоди про співпрацю, як і інші документи, що стосуються діяльності центру не були передані нині діючому керівникові Сидоренко В.О. через відмову колишнього керівника центру Пономаревського С.Б. здійснити процедуру передачі документальної бази центру;

– 9-10 грудня 2006 р. була знищена комп'ютерна база всіх даних центру та зникли робочі матеріали, які мали відношення до зв'язків з представниками та організаціями діаспори.

Крім того, заявник зняв ще декілька звинувачень у ході роботи комісії стосовно спроби ректора притягнути Яковця В.П. до адміністративної відповідальності за неявку на розподіл навантаження (комісія ніяких розпоряджень і наказів з цього приводу не знайшла), порушень у ході перескладання заборгованостей на фізматі у вересні 2007 р. (комісія порушень не виявила).

За результатом роботи комісії Вчена рада визначила комплекс заходів, направлених на усунення недоліків та удосконалення роботи.

Наталка Ландар

**ЗАПРОШУЄМО
ДО УЧАСТІ У
ГРУПІ ОСОБИСТІСНОГО ЗРОСТАННЯ!!!**

„ЯК ПОВЕРНУТИ СОБІ СВОЄ ЖИТТЯ?“

ЦІЛІ ТРЕНІНГУ:

1. ПСИХОЛОГІЧНА ДОПОМОГА У ПОДОЛАННІ СКЛАДНИХ ЖИТТЄВИХ СИТУАЦІЙ;
2. ВИЯВЛЕННЯ ВНУТРІШНІХ КОНФЛІКТІВ, ЩО ПЕРЕШКОДЖАЮТЬ ВІДЧУВАТИ «СМАК ЖИТТЯ»;
3. ПОШУК ВЛАСНИХ РЕСУРСІВ ДОСЯГНЕННЯ УСПІХУ

Тренінг орієнтований на дію та заснований на активній участі присутніх.

Робота на тренінгу триває в один з днів (вівторок або середу) з 16.00 до 19.00.

Участь у групі для студентів університету безкоштовна

Запис: вівторок, серeda з 16.00 до 19.00, ауд.123 н/к. тел.8(068)8052515

Працює психологічна служба університету

ЯКЩО ВИ:

відчуваєте труднощі комунікативного і внутрішньо особистісного характеру;

можете сказати про себе: " У мене часто псується настрій";

можете сказати про себе " Я хочу БІЛЬШЕ ЩАСТЯ у власному житті!";

маєте будь-які інші запитання, які Ви розцінюєте як ті, що вимагають додаткової консультації спеціаліста;

ТО ВИ МОЖЕТЕ

Отримати особисту допомогу від психолога-спеціаліста в галузі психотерапії .

СТУДЕНТИ НДУ ОБСЛУГОВУЮТЬСЯ БЕЗКОШТОВНО!

Психологічна служба університету працює:

Понеділок

Вівторок

Середа

з 16.00 до 19.00

Аудиторія 123 нового корпусу!!

Сокиринці

За вікном похмурий осінній ранок, іде дощ, голі дерева за вікном навівають сум, і на душі теж стає похмуро і сумно. Відкриваю альбом, переглядаю фотографії, серед них грає усіма барвами ранньої осені чудовий Сокиринський парк.

Пригадую: погожий осінній сонячний день, шурхіт опалого листя під ногами, паркові алеї, тиша і... повітря. Такого чистого повітря, напоєного неповторними ароматами свіжості, я не зустрічала більше ніде. Уже кілька років поспіль хотіла потрапити в Сокиринці, аж раптом випала така нагода., якою я вирішила неодмінно скористатися.

Уже від повороту на трасу Київ-Суми мене здивувала кількість дороговказів, які вказували дорогу на цікаві туристичні маршрути: ось дорога на Качанівку, Густинський монастир, аж ось і Сокиринці. Уявіть: звичайне село, типове для Чернігівщини, зі звичайними селянськими обійстями, невеликою церквою, ставком, у якому вільно почувається «домашня птиця»: гуси, качки, кури, індички...

Ще один поворот – і ми потрапили у справжній панський палац XIX століття. Йдемо алеями, слухаємо історію створення цього чудового комплексу: «Сокиринський палацово-парковий комплекс розташований на околиці села. З 1719 р. Сокиринцями володіла родина Галаганів. Родоначальником династії Галаганів – українських поміщиків, великих землевласників на Лівобережній Україні XVIII – поч. XX ст. – був козак Іван Галаган, син якого Гнат служив полковником у війську Петра I, від якого дістав значні земельні володіння за участь у руйнуванні Запорозької Січі. Його син Григорій розширив володіння при гетьмані К.Розумовському і мав понад 4 тис. кріпаків. Нащадки Григорія обіймали різні відповідальні урядові посади. Останній з них по чоловічій лінії – Григорій Павлович (1819-1888) був прихильником ліберальних змін, активним розробником реформи 1861 р., яка скасувала кріпацтво. У 1823 р. власником сокиринської садиби став Павло Григорович Галаган. У 30-х рр. XIX ст. саме ним було створено чудовий парковий комплекс, основа архітектурно-планувальної композиції якого в подальшому не змінювалась.

Для будівництва парку було відведено площу близько 600 га. Таку територію неможливо було впорядкувати. Тому південно-східний заозерний лісовий масив перетворили на лісопарк з широкими звивистими дорогами, затіненими віковою деревно-чагарниковою рослинністю, що надає пейзажу особливої виразності.

До 1830 р. за проектами П.А.Дубровського й під його керівництвом було збудовано палац та увесь комплекс об'єктів, одночасно використаних також для оформлення входу до парку, ротонда, що міститься на насипній терасі біля ставка, готичний міст, альтанка й оранжерея. Ці об'єкти збереглися до нашого часу».

Білосніжний палац, побудований у 1829 р. в стилі ампір, знаходиться у центрі парку і складається з трьох основних корпусів – центрального та двох бокових. Центральний виділяється більшими розмірами, завершеним куполом і восьмиколонним портиком, який акцентує вхід до палацу. Значно менші бокові корпуси, призначені для служб, вирішено скромніше. Вони мають з бокових фасадів самостійні виходи, прикрашені чотириколонними портиками. Дві довгі галереї двома крилами приєднувалися до

центральної будівлі. Обабіч стояли дві мармурові статуї – копії скульптур античних героїнь та декоративні вази з квітами. У будинку було шістдесят кімнат, більшість яких поєднувалися анфіладною системою. Палац, головна алея та оточуюча рослинність складають єдине гармонійне ціле. Тут дуже багато цінних видів дерев, зокрема, платан, гінкго, ялина колюча срібляста, платан західний, горіх чорний, бук лісовий, бархат амурський, модрина.

У сокиринському маєтку Галаганів свого часу побували Т.Шевченко, Л.М.Жемчужников, композитор М.Лисенко, канцлер Російської імперії О.Горчаков, П.Куліш, кобзар О.Вересай та ін.

У 1971 р. на території Сокиринського парку встановлено пам'ятник Остапу Вересаю, а в палаці відкрито кімнату-музей видатного українського кобзаря. У самому палаці знаходиться Сокиринський професійний аграрний ліцей.

Красознавча довідка: «Сокиринський парк – пам'ятка садово-паркового мистецтва. Частина палацово-паркового комплексу. Первісне планування здійснене у 1823-25 рр. садівником І.Є.Бістерфельдом за участю архітектора П.А.Дубровського.

У 1826-31 рр. роботами керував Редель, з 1834 – К.Христіані, в кінці XIX – на поч. XX ст. – К.Ф.Яничек. Площа 427 га, з них 350 га – т.зв. парк Галагана. Складається з регулярної частини (комплекс споруд біля входу, головна алея, Сокиринський палац, службові будівлі) і пейзажної західної частини (площею 60 га), що відкривається за палацом і спускається до ставу (площа 10 га). Рослинність – дуб, береза, тополя біла, берест, липа, граб, клен гостролистий, модрина, ялина, сосна звичайна і чорна, каштан. З чагарників найбільше таволги. Збереглися сторічні платани, три дерева західного буку. Шевченківський явір – найстаріше дерево парку. Ландшафт доповнювали паркові споруди: дві альтанки (одна з них – ротонда, 1829 р.), церква із дзвіницею, каплиця (не збереглися), колодязь, гребля, містки (Красний та Готичний), скульптури. Нині територія парку забудована другорядними спорудами, що порушує структуру й об'ємно-просторову композицію парку».

За цими сухими рядками довідкового матеріалу вгадується вся велич парку, який любили і доглядали, який виховував, як будь-яка краса. Її варто побачити на власні очі, пройтися алеями парку, доторкнутися до мармурових колон, піднятися сходами до палацу, помилуватися статуями, подихати повітрям, відчути самотність цього місця не тільки зором, але й серцем.

Наталка Ландар

Проект «Великі українці» в Ніжині

Наприкінці жовтня 2007 року на телеканалі «Інтер» стартує новий проект «Великі українці», ініціатором та автором української версії якого є відомий телеведучий Савік Шустер. Проект «Великі британці», започаткований 5 років тому каналом ВВС, мав великий успіх у Великобританії. З того часу канал продає разову ліцензію на відповідні програми іншим країнам світу. Так, найвеличніших земляків визначали у 10 країнах світу, зокрема, Франції, Німеччині, США, Португалії, Чехії, Болгарії, Канаді,

Фінляндії та ін.

Цей проект цікавий перш за все тим, що це спроба дати раду самим собі. Визначивши героїв даної епохи та даного суспільства, ми зможемо дати оцінку нашим сучасникам.

Інновація українського проекту полягає в тому, що автори вирішили розпочати опитування з університетів, тому протягом вересня-жовтня редакційна група проекту відвідала 12 вузів у різних регіонах України. Як зазначив шеф-редактор проекту В.Кіпіані, він намагався обрати місця, які є знаковими для певного регіону, та важливими з погляду культури та історії. Тому в Києві це були Києво-Могилянська, Національний університет; у Львові – Національний університет імені І.Франка; на Буковині – Чернівецький університет; Кам'янець-Подільський університет, один із перших навчальних закладів, пов'язаних з ім'ям Івана Огієнка; Сімферопольський університет імені Вернадського, Харківський та Донецький університети. Тобто це найважливіші місця України, де кується інтелектуальний потенціал України. У перелік таких навчальних закладів потрапили два маленьких містечка, в яких теж є природний науковий інтелектуальний дух, – це Острогор і Ніжин. Острогор – це Острогорська академія, яка має історичні корені у Середньовіччі. І Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя, заснований на початку ХІХ століття.

Однак, на нашу думку, головним чинником, яким керувалися автори проекту, обираючи наш навчальний заклад, була його пов'язаність з ім'ям Гоголя, що засвідчив і сам шеф-редактор проекту «Великі українці» Вахтанг Кіпіані: «Гоголь міг би бути символом цього проекту. На прикладі постаті Миколи Гоголя можна було б з'ясувати основні проблемні місця української історії, української само ідентифікації.

На першому шоу ми почнемо з'ясовувати, хто такі українці, а потім уже, хто такі великі українці.

Гоголь відомий усьому світу, але перш за все як російський письменник. І це дійсно так, бо він писав російською мовою, російську культуру і літературу ХІХ століття неможливо уявити без Гоголя.

Але водночас будь-який українець, або культурна особистість з іншої країни, читаючи твори Гоголя, вивчаючи критику, оскільки багато вчених намагаються вивчити феномен Миколи Гоголя, розуміють, що він російськомовний, але українець. Він є носієм певної ідеї, певної традиції культури. Навіть слова, які він увів в ужиток в російській мові через свої твори – це спадщина його українства. Воно розділене, розхристане, але очевидно, що

українець I половини XIX століття не міг ідентифікувати себе українцем. Він міг називати себе за назвою міста, або малоросом за територією, яка тоді так називалася. Тоді не було людей, які чітко асоціювали себе з Україною.

I Гоголь через свої твори чітко прив'язував до місця, читаючи його твори, чітко розумієш, про яку землю він пише, читаючи Гоголя, ти читаєш смачну українську історію. Він є головним пропагандистом України, і багато хто любить Україну через смачну гоголівську прозу».

Тож 4 жовтня 2007 року до Гоголівського університету на презентацію проекту прибула група телевізійників каналу «Інтер».

Гості розповіли про історію проекту, поділилися цікавим досвідом проведення його в інших країнах. Цікавим був результат голосування у Великій Британії. Першим там став відомий політик Уїнстон Черчілль, а от відомий британець під номером два здивував усіх. Ним виявився маловідомий для світового загалу Ісамбард Брюнель, видатний британський інженер, який побудував Валійську залізницю. Своім другим місцем він завдячує студентам Брістольського університету та жителям міста, які так палко пропагували свого земляка, що змогли переконати у його величчї більшість британців.

Цікавим був результат голосування у Португалії. Автори проекту вирішили не допускати до голосування диктатора Португалії Салазара, але кількість голосів за нього була настільки великою, що його змушені були включити у список і він виявився найвеличнішим португальцем.

Також глядачам продемонстрували ролик, з якого все починалося у Великій Британії. Ролик засвідчив, що кожен сам має підходити зі своїми критеріями до визначення найвидатнішої особистості держави.

Під час проведення зустрічі зі студентами та викладачами університету редакційна група хотіла з'ясувати такі питання: «Кого можна вважати великими українцями?», «Що треба зробити, щоб увійти в коло великих?», «Якими є критерії для оцінювання внеску у вітчизняну та світову історію?», «Які персоналії треба не допускати до голосування?» тощо.

У процесі обговорення цих питань виникла цікава дискусія? Перш за все, було визначено, що великими українцями слід вважати не лише представників української нації, а й тих, хто багато зробив для її популяризації, культури, державності України тощо.

З приводу не включення до голосування були пропозиції сучасних політиків та представників нетрадиційної сексуальної орієнтації. Але Вахтанг Кіпіані наголосив на тому, що підхід виключення за певною професійною, статевою ознакою, сексуальною орієнтацією не може бути врахований, оскільки голосування відбувається за персоналії.

У ході обговорення присутнім у залі були роздані бюлетені з десятьма вільними графами, в які кожен вписував імена великих, на його думку, людей, що залишили слід в історії України.

На основі голосування університетів та проведених акцій на вулицях міста буде визначено 100 великих українців, з яких потім будуть обиратися десять найкращих у студії протягом телевізійного сезону.

Тому студенти Ніжинського університету взяли активну участь у творенні сучасної історії. Нам пообіцяли надіслати оброблені результати голосування університету, що ми змогли порівняти їх з загальнонаціональними.

Ті, хто зацікавився зустріччю з представниками проекту, змогли почути цікаві факти та взяти участь у голосуванні. Гості ж, загалом, залишилися задоволеними дискусією, але зазначили, що у великих містах дискусії проходили більш жваво, невимушено. А у нас відповіді та пропозиції були виважені, поміркованими, більш вдумливими.

Та головне, як на мене, що дала нам участь у проекті, це можливість задуматися самим над тим, хто ж є великими українцями та як їх визначати, адже, як слушно зазначили телевізійники, написати 100 імен легше, ніж визначити 10.

Наталка Ландар

Свято квітів на філологічному

Напередодні осіннього свята Святої Покрови на філологічному факультеті пройшов традиційний осінній ярмарок, і студенти черговий раз продемонстрували неабияку творчу уяву, фантазію, естетичний смак. На святі можна було ознайомитися з виставкою квітів, побувати на благодійному розпродажі виробів, майстерно виготовлених студентами факультету.

Тематика композицій виставки відрізнялася різноманітністю, досить часто зустрічалися патріотичні мотиви, втілені в композиціях груп ПР-21, УА-41, УК-22. Не обійшлося без традиційного для такого свята експонату під назвою «Дари осені» (група РА-11). Оригінальним витвором стала композиція групи ПР-21 «Ах, белый лебедь на пруду...». Вразила глядачів своєю композиційною новизною експозиція групи РА-31 «Сельская обитель». А група УА-41 вирішила продемонструвати свою «Міс факультету 2007».

Деякі експонати митці вирішили презентувати кафедрам, яким вони були присвячені. Так, кафедра української літератури залишає у себе на згадку композицію групи УК-41 «Колючі та знамениті».

Окрасою ж свята став міні-ярмарок, на якому були представлені роботи студентів факультету. Тут можна було купити все, що душа забажає: від браслетів, вишиванок до лаптів-личаків. Усі зібрані кошти направлені у фонд факультету.

Повноважне журі у складі декана факультету О.В.Забарного, заступника декана з виховної роботи О.В.Банзерук, навчально-методичної, наукової та організаційної В.М.Бережняк, голови студкому Роляк Ольги та її заступників Харченко Любові та Піскунова Андрія після довготривалих суперечок визначилися з переможцями. Третє місце було

присуджено композиціям груп ПР-21 та УК-11, друге місце поділили три групи: УК-21, РА-11 і УР-11. А почесними переможцями стали студенти-старшокурсники груп УА-41 та РА-31.

ІХ міжнародна наукова конференція «ПРОБЛЕМИ ВИВЧЕННЯ ТВОРЧОСТІ МИКОЛИ ГОГОЛЯ: ПІДСУМКИ І ПЕРСПЕКТИВИ»

2-5 жовтня 2007 року в стінах Гоголівського корпусу Ніжинського державного університету, в яких Микола Васильович Гоголь провів сім років свого життя (з 1821 по 1828 рр.), завдяки спільним зусиллям Інституту літератури ім. Т.Г. Шевченка НАН України та Гоголезнавчого центру НДУ ім. М.В. Гоголя (керівник проф. Михед П.В.) відбулась ІХ міжнародна конференція «ПРОБЛЕМИ ВИВЧЕННЯ ТВОРЧОСТІ МИКОЛИ ГОГОЛЯ: ПІДСУМКИ І ПЕРСПЕКТИВИ» (до 200-ліття від дня народження письменника), яка зібрала біля 50 науковців-гоголезнавців із різних міст України та Російської Федерації.

Учасниками конференції були відомі вчені та керівники гоголезнавчих центрів, серед них: Вікулова Віра Павлівна – директор Московської центральної міської бібліотеки-меморіального центру «Дім Гоголя»; Денисов Володимир Дмитрович – кандидат філологічних наук, доцент Російського державного гідрометеорологічного університету, м. Санкт-Петербург; Дереза Людмила Василівна – доктор філологічних наук, доцент, професор кафедри теорії літератури та історії української літератури Горлівського державного педагогічного інституту іноземних мов; Звиняцьковський Володимир Янович – доктор філологічних наук, професор, проректор з наукової роботи Українсько-американського гуманітарного інституту; Киченко Олександр Семенович – доктор філологічних наук, професор кафедри зарубіжної літератури Черкаського національного університету; Хомук Микола Володимирович – кандидат філологічних наук, доцент кафедри російської і зарубіжної літератури Томського державного університету; Христенко Маргарита Олександрівна – кандидат педагогічних наук, доцент Красноярського крайового Інституту підвищення кваліфікації працівників освіти.

На пленарному засіданні з вітальним словом до учасників конференції звернулись Мельничук Олександр Володимирович, проректор з наукової роботи та міжнародних зв'язків НДУ ім. М. Гоголя, та Вікулова Віра Павлівна, яка презентувала Московський «Дім Гоголя» за допомогою мультимедійної апаратури, після чого пролунали наступні доповіді: Володимир Денисов (Санкт-Петербург) «Семантика власних імен в ранній прозі М.В. Гоголя», Микола Хомук (Томськ) «Гоголь і Мелвілл: культурно-філософська модель «нового» епосу в американській і російській літературі (досвід типологічного зближення)», Олександр Киченко (Черкаси) «Гоголь у поетичній системі російського романтизму», Григорій Самойленко (Ніжин) «Історико-побутова основа неопублікованої повісті Гоголя «Нечто о Нежине, или Дуракам закон не писан». Логічним завершенням пленарного засідання став виступ керівника Гоголезнавчого центру Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя, провідного наукового співробітника Інституту літератури ім.Т.Г. Шевченка НАН України Павла Михеда на тему «Проблеми вивчення творчості Миколи Гоголя».

До програми конференції були включені робота наступних секцій «Гоголь і український культурний контекст ХІХ-ХХ ст.», «Поетика творів Гоголя», «Традиції Гоголя в

літературі XIX-XXI ст.», «Гоголь і світова література», засідання круглого столу «Український, російський і європейський контексти становлення творчої індивідуальності Миколи Гоголя» та презентація нового приміщення Гоголезнавчого центру НДУ ім. М. Гоголя у фундаментальній бібліотеці по вул. Гоголя, екскурсія музеями університету – учасники конференції відвідали Музей історії Ніжинської вищої школи, Картинну галерею, Музей рідкісної книги і, звичайно, Музей Миколи Гоголя, в якому гоголезнавці змогли ознайомитися з портретами батьків і викладачів письменника, з програмами, навчальними планами, сторінками книг обліку успішності, приладами, конспектами і підручниками гімназистів гоголівських часів. Також учасники IX міжнародної наукової Гоголівської конференції здійснили екскурсію архітектурно-історичними пам'ятками стародавнього Чернігова (Вал, Колегіум, Спасо-Преображенський і Борисо-Глібський собори, Іллінська церква та Антонієві печери, Троїцька церква і монастир).

У рамках конференції між Ніжинським Гоголезнавчим центром, Московською бібліотекою-меморіальним центром «Дім Гоголя» та іншими гоголезнавчими осередками були досягнуті домовленості про подальшу співпрацю, обговорені й заплановані нові проекти.

Євгенія Прохоренко, фахівець Гоголезнавчого центру

А воно і хрюкало, і муготіло, і рохкало «зовсім не внятно»...

Власне такими красномовними дієсловами можна прикрасити опис славнозвісної ярмарки, що рік за роком вливається у пожовтілий осінній Ніжин із присмаком калини, жовтолистом під ногами, запахом свіжого шашлику...

Адже традиційно 13 або 14 жовтня Ніжин стає центром народних умільців, майстрів, вуличних музикантів, художників і неприборканих поривів стати героєм. Як то кажуть, у кожного своє. І наш рідненький НДУ також пристав на цю пропозицію (про своє рідне, тепле і пухнасте). От і розносилися голосисті заклики із жартами та солодощами від невеличкої сцени на розі Гоголівської та

Яворського. Там і ярмаркували студенти Гоголівського вузу. Потихеньку, чарочка за чарочкою... перепрошую, пісня за піснею, збиралися навколо любителі шоу і шарового виступу у поєднанні з п'ятихвилинною зірковою славою.

Адже студенти факультетів: філологічного, історико-юридичного, природничо-географічного та іноземних мов (в особі ведучих В.Цигури та М._____) – припасли чимало ярмаркових сюрпризів: і «Калинонька» філфаківська милувала око і слух так, що капелюх одразу наповнювався грішми, і дівчатка-вокалістки на чолі з малою і майбутньою студенткою НДУ Іринкою Кот чарували своїм дзвінкоголоссям, та й запальні танці привіз із собою хореографічний колектив «Діти Сонця» із Марківців. А от конкурси на кращий анекдот та українську пісню полонили геть усіх глядачів. Ще б пак, тільки так розносилося експромтоване: «Їхали козаки із Дону додому...!»

Поїхали невдовзі і наші студенти на своїй сцені на колесах.

Але на цьому ярмарковий ажіотаж не закінчився. Бо попереду був гала-концерт «Сесії 2007» – міжнародного фестивалю вокальної пісні та рок-музики. Ось тут, як то кажуть, почалася справжня спека. Студенти НДУ імені Миколи Гоголя два дні, уперто витираючи змокрілі лоби, йшли до перемоги. І хоч дійшло небагато, але своє вміння багатолікій публіці змогли показати сповна. Тільки так пищали дівчатка, як на сцену вийшли «Rock wheels», «Intensity», «Fatum»... а співом таких вокалістів як Юлія Никоненко, Олена Красно сільська, Анна Литовченко... були сполохані самі ліхтарі на змерзлих вулицях Ніжина.

Проте конкурси – це така штука (тобто з польської – «мистецтво»), коли сподіваєшся не лише на себе (бо зірка в небі ще не значить світло...), а на доброго дядечка, що спостерігає із-за хмар, і поволі віддаєш йому усі слова подяки за свою перемогу. Саме такі слова мали просто прокричати, шаленіючи від захвату Олександр Дерюга (III місце), Марія Рижинко (II місце) та «Реалії життя», які цього року втілилися в єдиній особі – неперевершеному віртуозі Михайлі Шатуні.

Власне, на цьому салют! (ім. «пока»), тобто хочу сказати, що закінчилося ярмаркове божевілля кольоровим салютом і я пішла додому.

Ольга Роляк, студентка III курсу філологічного факультету